31983L0182

23.4.1983 EUROOPA ÜHENDUSTE TEATAJA L 105/59

NÕUKOGU DIREKTIIV,
28. märts 1983,
ühest liikmesriigist teise ajutiselt imporditud teatavate transpordivahendite maksuvabastuse kohta ühenduses

(83/182/EMÜ)

EUROOPA ÜHENDUSTE NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Majandusühenduse asutamislepingut, eriti selle artiklit 99,

võttes arvesse komisjoni ettepanekut, ([1])

võttes arvesse assamblee arvamust, ([2])

võttes arvesse majandus- ja sotsiaalkomitee arvamust ([3])

ning arvestades, et:

ühenduse residentide liikumisvabadust ühenduses takistab maksukorraldus, mida kohaldatakse teatavate transpordivahendite ajutise importimise suhtes isiklikuks või äriotstarbeliseks kasutamiseks;

sellest maksukorraldusest tulenevad tõkked tuleb kõrvaldada eelkõige, kui on vaja rajada siseturuga sarnaste omadustega majandusturg;

teatavatel juhtudel peab olema võimalik lõplikult kindlaks määrata, kas isik on tegelikult antud liikmesriigi resident;

esimesel etapil tundub olevat soovitav piirata teatavate transpordivahendite puhul käesoleva direktiivi kohaldamisala nende transpordivahenditega, mis on omandatud või imporditud kooskõlas liikmesriigi siseturul kehtivate üldiste maksustamistingimustega,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA DIREKTIIVI:

Artikkel 1

Kohaldamisala

1. Liikmesriigid vabastavad allpool sätestatud tingimustel teisest liikmesriigist ajutiselt imporditud maantee-mootorsõidukid (sealhulgas nende haagised), haagiselamud, lõbusõidulaevad, eraisikutele kuuluvad õhusõidukid, jalgrattad, kolmerattalised sõidukid ja ratsahobused:

— kumuleeruvast käibemaksust, aktsiisist ja mis tahes muust tarbimismaksust,

— käesoleva direktiivi lisas loetletud maksudest.

2. Lõikes 1 osutatud vabastust kohaldatakse ka koos nende transpordivahenditega imporditud tavaliste varuosade, manuste ja seadmete suhtes.

3. Kommertsveokite suhtes lõikes 1 osutatud maksuvabastust ei kohaldata.

4. a) Käesoleva direktiivi kohaldamisala ei laiene ajutiselt imporditud isiklikuks kasutamiseks mõeldud erasõidukitele, haagiselamutele, lõbusõidulaevadele, eraisikutele kuuluvatele õhusõidukitele, jalgratastele ega kolmerattalistele sõidukitele, mida ei ole omandatud või imporditud kooskõlas liikmesriigi siseturul kehtivate üldiste maksustamistingimustega ja/või mille suhtes kohaldatakse seoses nende eksportimisega mis tahes vabastust kumuleeruvast käibemaksust, aktsiisist või mis tahes muust tarbimismaksust või tehakse nende maksude tagasimaksed.

Käesoleva direktiivi kohaldamisel loetakse, et direktiivi 77/388/EMÜ ([4]) artikli 15 lõikes 10 osutatud tingimustel omandatud transpordivahendid vastavad liikmesriigi siseturul kehtivatele üldistele maksustamistingimustele; liikmesriigid võivad siiski lugeda, et nimetatud punkti 10 kolmandas taandes osutatud tingimustel omandatud transpordivahendid ei vasta neile tingimustele.

b) Komisjoni ettepaneku põhjal ühehäälselt tegutsev nõukogu võtab enne 31. detsembrit 1985 vastu ühenduse eeskirjad eespool punkti a esimeses lõigus osutatud transpordivahenditele maksuvabastuse andmise kohta, võttes arvesse vajadust vältida topeltmaksustamist ja tagada isiklikuks kasutamiseks mõeldud transpordivahendite tavaline ja täielik maksustamine.

([1]) EÜT C 267, 21.11.1975, lk 8.
([2]) EÜT C 53, 8.3.1976, lk 37.
([3]) EÜT C 131, 12.6.1976, lk 50.
([4]) EÜT L 145, 13.6.1977, lk 1.

Artikkel 2

Mõisted

Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) *kommertsmootorsõiduk* — mis tahes maanteesõiduk, mis oma konstruktsioonilt ja varustuselt on sobiv ja ette nähtud selleks, et tasu eest või tasuta vedada:

— rohkem kui üheksat inimest, sealhulgas juht,

— kaupa,

ning mis tahes erikasutuseks, välja arvatud vedu, ettenähtud maanteesõiduk;

b) *erasõiduk* — mis tahes maanteesõiduk, sh selle haagis, kui see on olemas, välja arvatud punktis a osutatud sõidukid;

c) transpordivahendi *äriotstarbeline kasutamine* — transpordivahendi kasutamine otseselt toiminguks, mille eest saadakse teenustasu või majanduslikku kasu;

d) *isiklik kasutamine* — mis tahes muu kasutamine peale äriotstarbelise kasutamise.

Artikkel 3

Teatavate isiklikuks kasutamiseks mõeldud transpordivahendite ajutine importimine

Kui erasõiduk, haagiselamu, lõbusõidulaev, eraisikule kuuluv õhusõiduk, kolmerattaline sõiduk või jalgratas imporditakse ajutiselt, vabastatakse imporditud ese artiklis 1 nimetatud maksudest ajavahemikuks, mis järjest või muul viisil ei ületa kuut kuud iga 12 kuu kohta, eeldusel et:

a) kaupa importiv isik:

aa) omab alalist elukohta liikmesriigis, mis ei ole liikmesriik, kuhu ajutiselt imporditakse;

bb) kasutab kõnealust transpordivahendit isiklikuks kasutamiseks;

b) kõnealust transpordivahendit ei võõrandata ega rendita välja liikmesriigis, kuhu ajutiselt imporditakse, ega laenutata selle riigi residendile. Ühenduses peakontorit omavale autorendiettevõttele kuuluvaid erasõidukeid võib siiski mitteresidentidele reeksportimise eesmärgil edasi rentida, kui sõidukid on riigis seoses rendilepinguga, mis on selles riigis lõppenud. Autorendiettevõtte töötaja võib need ka saata tagasi liikmesriiki, kus need esialgu renditi, isegi kui see töötaja on liikmesriigi resident, kuhu ajutiselt imporditakse.

Artikkel 4

Erasõidukite ajutine importimine äriotstarbeliseks kasutamiseks

1. Erasõiduki ajutine importimine äriotstarbeliseks kasutamiseks vabastatakse artiklis 1 nimetatud maksudest, eeldusel et:

a) erasõidukit importiv isik:

aa) omab alalist elukohta liikmesriigis, mis ei ole liikmesriik, kuhu ajutiselt imporditakse;

bb) ei kasuta sõidukit liikmesriigis, kuhu ajutiselt imporditakse, sõitjate vedamiseks rendi või mis tahes materiaalse tasu eest ega kauba tööstuslikuks ega kaubanduslikuks vedamiseks ei tasu eest ega ilma;

b) erasõidukit ei võõrandata, rendita välja ega laenutata liikmesriigis, kuhu ajutiselt imporditakse;

c) erasõiduk on omandatud või imporditud kooskõlas kasutaja alalise elukoha liikmesriigi siseturul kehtivate üldiste maksustamistingimustega ja selle suhtes ei kohaldata seoses eksportimisega ühtegi vabastust kumuleeruvast käibemaksust, aktsiisist ega mis tahes muust tarbimismaksust ega tehta nende maksude tagasimakseid.

See tingimus loetakse täidetuks, kui erasõidukil on registreerimisliikmesriigi standardne registreerimismärk, välja arvatud kõik ajutised märgid.

Nende erasõidukite puhul, mis on registreeritud liikmesriigis, kus standardse registreerimismärgi väljaandmine ei sõltu siseturul kehtivate üldiste maksustamistingimuste täitmisest, nõutakse kasutajatelt siiski asjakohaste tõendite esitamist tarbimismaksude maksmise kohta.

2. Lõikes 1 sätestatud vabastust kohaldatakse ajavahemiku suhtes, mis järjest või muul viisil kestab:

— seitse kuud iga 12 kuu kohta erasõidukite puhul, mille on

importinud direktiivi 64/224/EMÜ [1] artiklis 3 osutatud kaubanduslik vahendaja,

— kuus kuud iga 12 kuu kohta kõigil muudel juhtudel.

Artikkel 5

Erasõidukite ajutise importimise erijuhtumid

1. Ajutiselt imporditud erasõidukid vabastatakse artiklis 1 osutatud maksudest järgmistel juhtudel:

a) kui kasutaja kasutab oma alalise elukoha riigis registreeritud erasõidukit regulaarseks sõitmiseks oma elukohast oma töökohta teise liikmesriigi territooriumil asuvas ettevõttes ja vastupidi. See vabastus on tähtajatu;

b) kui õppur kasutab oma alalise elukoha liikmesriigis registreeritud erasõidukit teise liikmesriigi territooriumil, kus õppur elab üksnes seoses oma õpingutega.

2. Lõikes 1 osutatud maksuvabastuse andmise suhtes kohaldatakse ainust tingimust, et artikli 4 lõike 1 punktid a, b ja c oleksid täidetud.

Artikkel 6

Ratsamatkadel ratsahobuste ajutise importimise maksuvabastus

Ratsahobuste ajutine importimine liikmesriiki vabastatakse kolmeks kuuks artiklis 1 nimetatud maksudest, eeldusel et:

a) nimetatud hobused sisenevad liikmesriigi territooriumile, kuhu ajutiselt imporditakse, ratsutajate ratsamatka eesmärgil ja/või käigus. Liikmesriigid võivad sellest maksuvabastusest välja arvata hobuste importimise oma residentide poolt, kui loomi veetakse transpordivahendiga;

b) maksuvabastust taotletakse hiljemalt selle liikmesriigi territooriumile sisenemisel, kuhu ajutiselt imporditakse. Kui maksuvabastust taotletakse enne ajutist importimist, võib ratsutaja vabastada nõudest siseneda liikmesriigi territooriumile, kuhu ajutiselt imporditakse, piiriületuspunkti kaudu;

c) kõnealuseid hobuseid ei rendita välja, laenutata ega võõrandata kolmandale isikule liikmesriigis, kuhu ajutiselt imporditakse, ega kasutata muul eesmärgil peale matka.

Artikkel 7

Elukoha kindlaksmääramise üldeeskirjad

1. Käesoleva direktiivi kohaldamisel tähendab "alaline elukoht" kohta, kus isik tavaliselt elab iga kalendriaasta jooksul vähemalt 185 päeva seoses isiklike ja tööalaste sidemetega või, kui tööalased sidemed puuduvad, seoses isiklike sidemetega, millest ilmneb nimetatud isiku märkimisväärne seos tema elukohaga.

Kui isiku tööalased ja isiklikud sidemed on eri kohtades ning ta elab seetõttu järgemööda kahes või enamas liikmesriigis asuvates eri kohtades, loetakse tema alaliseks elukohaks isiklike sidemetega seotud kohta, kui ta sinna korrapäraselt tagasi pöördub. Viimati nimetatud tingimus ei pea olema täidetud, kui isik elab liikmesriigis kindla kestusega ülesande täitmiseks. Ülikoolis või koolis õppimine ei tähenda alalise elukoha muutust.

2. Oma alalise elukoha tõendamiseks kasutavad isikud asjakohaseid vahendeid, näiteks isikutunnistust või mis tahes muud kehtivat dokumenti.

3. Kui impordiliikmesriigi pädevatel asutustel on kahtlusi seoses vastavalt lõikele 2 esitatud väidetega alalise elukoha kohta või kui nad soovivad teha teatavat erikontrolli, võivad nad nõuda mis tahes lisateabe või -tõendite esitamist.

Artikkel 8

Elukoha kindlaksmääramise lisaeeskirjad erasõiduki äriotstarbelise kasutamise korral

Erandlikel juhtudel, mil hoolimata artikli 7 lõikes 3 osutatud lisateabe esitamisest impordiliikmesriigi pädevatele asutustele jäävad alles tõsised kahtlused, võib erasõiduki ajutisele importimisele äriotstarbeliseks kasutamiseks seada tingimuseks tagatise maksmise.

Kuid kui sõiduki kasutaja esitab tõendid selle kohta, et tema alaline elukoht on teises liikmesriigis, maksavad selle liikmesriigi pädevad

[1] EÜT 56, 4.4.1964, lk 869/64.

asutused, kuhu ajutiselt imporditakse, tagatise kahe kuu jooksul pärast tõendite esitamise kuupäeva tagasi.

Artikkel 9

Erikord

1. Liikmesriigid võivad säilitada ja/või kehtestada käesoleva direktiivi sätetest liberaalsema korra. Eelkõige võivad nad importija taotluse korral lubada ajutiselt importida pikemaks ajavahemikuks, kui on osutatud artiklis 3 ja artikli 4 lõikes 2. Viimasel juhul võivad liikmesriigid sisse nõuda lisas osutatud maksud ajavahemike eest, mis ületavad käesolevas direktiivis sätestatud ajavahemikke. Liikmesriigid võivad lubada ka artikli 3 punkti b teises lauses osutatud erasõidukite edasirentimist impordiliikmesriigi residendile reeksportimise eesmärgil.

2. Käesoleva direktiivi kohaldamisel ei tohi liikmesriigid mingil juhul kohaldada ühenduses maksuvabastust, mis on vähem soodne maksuvabastusest, mida nad annaksid kolmandast riigist pärineva transpordivahend impordi korral.

3. Taani Kuningriigil lubatakse säilitada selles riigis kohaldatavad alalist elukohta käsitlevad eeskirjad, mille kohaselt iga isiku, sealhulgas artikli 5 lõike 1 punktis b osutatud juhul õppuri alaliseks elukohaks loetakse Taani, kui ta elab seal ühe aasta või 24 kuu jooksul 365 päeva.

Kuid topeltmaksustamise vältimiseks:

— kui nende eeskirjade kohaldamise tulemusel loetakse, et isikul on kaks elukohta, on isiku alaline elukoht seal, kus elavad ta abikaasa ja lapsed,

— vastavatel juhtudel konsulteerib Taani Kuningriik teise asjaomase liikmesriigiga otsustamaks, kumba kahest elukohast tuleks maksustamisel arvestada.

Enne kolme aasta möödumist vaatab nõukogu komisjoni aruande alusel käesolevas lõikes sätestatud erandi läbi ja võtab vajaduse korral asutamislepingu artiklil 99 põhineva komisjoni ettepaneku alusel meetmeid erandi kaotamise tagamiseks.

4. Liikmesriigid teatavad komisjonile lõikes 1 osutatud korrast artiklis 10 sätestatud kohustuste täitmise ajal. Komisjon teatab seejärel nendest kordadest teistele liikmesriikidele.

Artikkel 10

Lõppsätted

1. Liikmesriigid jõustavad käesoleva direktiivi täitmiseks vajalikud õigusnormid 1. jaanuariks 1984. Liikmesriigid teatavad neist viivitamata komisjonile.

2. Kui käesoleva direktiivi praktilise rakendamisega tekivad raskused, teevad asjaomaste liikmesriikide pädevad asutused vastastikusel kokkuleppel vajalikud otsused, võttes eelkõige arvesse konventsioone ja ühenduse direktiive vastastikuse abi kohta.

3. Liikmesriigid tagavad käesoleva direktiiviga reguleeritavas valdkonnas nende vastuvõetavate põhiliste siseriiklike õigusnormide teksti edastamise komisjonile.

4. Olles konsulteerinud liikmesriikidega, esitab komisjon iga kahe aasta järel nõukogule ja Euroopa Parlamendile aruande käesoleva direktiivi kohaldamise kohta liikmesriikides, pöörates eelkõige tähelepanu "alalise elukoha" mõistele, ning teeb vajalikud ettepanekud ühenduse õigusaktide vastuvõtmiseks, mida on vaja ühtse süsteemi kehtestamiseks kõigis liikmesriikides.

Artikkel 11

Käesolev direktiiv on adresseeritud liikmesriikidele.

Brüssel, 28. märts 1983

Nõukogu nimel

eesistuja

J. ERTL

LISA

Artikli 1 lõike 1 teises taandes osutatud maksude loetelu

BELGIUM

— Taxe de circulation sur les véhicules automobiles

(Arrêté royal du 23 november 1965 portant codification des dispositions légales relatives aux taxes assimilées aux impôts sur les revenus — Moniteur belge du 18 janvier 1966)

— Verkeersbelasting op de autovoertuigen

(Koninklijk Besluit van 23 november 1965 houdende codificatie van de wettelijke bepalingen betreffende de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen — Belgisch Staatsblad van 18 januari 1966)

DENMARK

— Vægtafgift af motorkøretøjer mv. (Bekendtgøerelse Nr. 658 af 28 december 1977)

FEDERAL REPUBLIC OF GERMANY

— Kraftfahrzeugsteuer (Kraftfahrzeugsteuergesetz — 1979)

— Kraftfahrzeugsteuer (Durchführungsverordnung — 1979)

GREECE

— Τέλη κυκλοφορίας (Ν. 2367/53 ως ισχύει σήμερα)

FRANCE

— Taxe différentielle sur les véhicules à moteur

(Loi n° 77-1467 du 30 décembre 1977)

— Taxe sur les véhicules d'une puissance fiscale supérieure à 16 CV immatriculés dans la catégorie des voitures particulières

(Loi de finances 1979 — Article 1007 du code général des impôts)

IRELAND

— Motor vehicle excise duties

(Finance (Excise Duties) (Vehicles) Act 1952 as amended, and Section 94, Finance Act, 1973 as amended)

ITALY

— Tassa sulla circolazione degli autoveicoli

(TU delle leggi sulle tasse automobilistiche approvato con DPR n. 39 del 5 febbraio 1953 e successive modificazioni)

LUXEMBOURG

— Taxe sur les vehicules automoteurs

Loi allemande du 23 mars 1935 (Kraftfahrzeugsteuergesetz) maintenue en vigueur par l'arrêté grand-ducal du 26 octobre 1944, modifiée par la loi du 4 août 1975 et les réglements grand-ducaux du 15 septembre 1975 et du 31 octobre 1975

NETHERLANDS

— Motorrijtuigenbelasting (wet op de motorrijtuigenbelasting 21 juli 1966, Stb 332 — wet van 18 december 1969/Stb 548)

UNITED KINGDOM

— Vehicles excise duty (Vehicles (Excise) Act 1971).